

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Alina Kamińska (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSA Leszek Kulik
Protokolant	Monika Wojno

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Przemysława Sabata

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **W. C. s. L.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 10 października 2012r. sygn. akt II Kop 140/12

w przedmiocie orzeczenia o dopuszczalności przejścia do dalszego wykonania kary pozbawienia wolności

na mocy art. 437 § 1 kpk

p o s t a n a w i a

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. W. kwotę 295,20 zł, w tym 55,20 zł podatku VAT tytułem kosztów obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Olsztynie postanowieniem z dnia 10.10.2012r. orzekł o dopuszczalności przejścia do dalszego wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela polskiego W. C. wyrokiem Sądu Krajowego w E. z dnia 03.11.2011r., sygn. akt (...) E., (...) E..

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca skazanego, zarzucając mu naruszenie przepisów art. 611b§1 pkt 3 kbk i art. 3 ust. 2 Protokołu Dodatkowego do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonego w Strasburgu dnia 18.12.1997r. poprzez uznanie dopuszczalności przejścia do dalszego odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. C. wyrokiem Sądu Krajowego w E. z dnia 03.11.2011r., w sytuacji niewyrażenia przez skazanego zgody na przejście i braku wszechstronnego rozważenia przez Sąd stanowiska skazanego.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie niedopuszczalności przejęcia do wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. C. wyrokiem Sądu Krajowego w E. z dnia 03.11.2011r. ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i wnioski w nim sformułowane nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że w sprawie nie zachodzą jakiejkolwiek przeszkody prawne czyniące niedopuszczalnym przejęcie do dalszego wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej orzeczonej wobec W. C. kary pozbawienia wolności.

Wprawdzie art. 611b § 1 pkt 3 kpk sankcjonuje wymóg zgody skazanego, to przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Subsydiarny charakter przepisów działu XIII Kodeksu postępowania karnego oznacza bowiem, zgodnie z art. 615 § 2 kpk, iż mają one tylko wtedy zastosowanie, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Rzeczypospolita Polska jak i Republika Federalna Niemiec są stronami Konwencji o przekazywaniu osób skazanych sporządzonej w Strasburgu w dniu 21.03.1983 r. (Dz. U. z 1995 r., Nr 51, poz. 279) oraz Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2000 r., Nr 43, poz. 490) i te przepisy uwzględniane były przy orzekaniu w sprawie.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem obrońcy, iż Sąd Okręgowy nie rozważył zgodnie art. 3 ust. 2 Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. stanowiska skazanego, gdyż takowe zostało wzięte pod uwagę, co nie zmienia faktu, iż słusznie zostało ono ocenione za niestanowiące przeszkody do uwzględnienia wniosku władz Republiki Federalnej Niemiec.

Oceniając bowiem zasadność stanowiska W. C., nie sposób nie skonfrontować go z celami analizowanej instytucji, które stanowią, że „cudzoziemcy, którzy zostali pozbawieni wolności na skutek popełnienia przez nich przestępstw, powinni mieć możliwość odbywania orzeczonej kary w ich własnych społeczeństwach” (preambuła do wskazanej wyżej Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r.).

Przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie przejęcia do dalszego wykonania kary pozbawienia wolności, z punktu widzenia wspomnianych regulacji, za istotne należy uznać względy natury humanitarnej, takie jak np. posiadanie rodziny w kraju, gdzie jest wykonywana kara, albo inne szczególne względy, które wskazują na większą więź z tym krajem niż z krajem ojczystym. W. C. natomiast nic takiego nie podniósł. W Niemczech nie posiada bliskich, rodziny i w tym kraju przed osadzeniem przebywał stosunkowo krótko. Jego najbliższa rodzina (rodzeństwo) zamieszkuje w Polsce.

Nie sposób również stwierdzić, iż przejęcie do wykonania orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności spowoduje pogorszenie jego sytuacji prawnej. Sama decyzja o dopuszczalności przejęcia do wykonania kary takiej bowiem kwestii nie dotyczy, a będąca jej następstwem decyzja w przedmiocie określenia kwalifikacji prawnej czynu i kary podlegającej wykonaniu w Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie ze wskazanymi w zarzucie przepisami, nie może wprowadzić niekorzystnych dla skazanego zmian.

Reasumując, w realiach przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy podjął poprawną, znajdującą umocowanie w prawie decyzję, nie naruszając wskazanych w zażaleniu przepisów i dlatego też Sąd Apelacyjny orzekł jak w postanowieniu, o kosztach obrony z urzędu rozstrzygając w trybie §15 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28 września 2007r. i z mocy art. 624§1 kpk zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.